



งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ มีงานวิจัยที่สำคัญพอสรุปได้ คือ

ปีการศึกษา 2501 ศิธร แสงธนู และคณะ<sup>1</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนปัจจุบัน" ทำการสำรวจโดยการสังเกตการสอนและสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทย ผลการวิจัยปรากฏว่า ข้อบกพร่องในการเรียนการสอนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับตัวครูและแบบเรียน ครูชอบการสอนแบบบรรยาย มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาไทย ขาดความกระตือรือร้น ความรู้อยังไม่พอ ไม่เข้าใจจิตวิทยาของเด็ก ไม่เข้าใจวิธีสอนแผนใหม่ ขาดอุปกรณ์การสอนและกิจกรรม นักเรียนมีพื้นความรู้แตกต่างกัน ไม่รู้คุณค่าวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะฝ่ายบริหาร คือ ควรให้มีการอบรมครูสอนภาษาไทย ให้ความช่วยเหลือด้านอุปกรณ์ หลักสูตรควรให้เหมาะสมกับความต้องการของสังคมปัจจุบัน

ปีการศึกษา 2502 ประคอง ผลไพบูลย์<sup>2</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ปีที่ 2" ผลการวิจัยปรากฏว่า ก่อนเข้าเรียนนิสิตมีความรู้สึกชอบเรียนภาษาไทยเพราะเรียนแล้วเข้าใจ มีบางกลุ่มที่ไม่ชอบเรียนภาษาไทยเพราะเข้าใจยาก ไม่ชอบเรียนวิชาหลักภาษาไทย เมื่อเข้ามาศึกษาในคณะอักษรศาสตร์แล้ว นิสิตมีทัศนคติดีขึ้น และมีความต้องการเรียนภาษาไทยในเวลาเช้า ผู้วิจัยเสนอแนะให้คณะอักษรศาสตร์ปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยเสียใหม่

<sup>1</sup> ศิธร แสงธนู และคณะ, "การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนปัจจุบัน" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2501.)

<sup>2</sup> ประคอง ผลไพบูลย์, "การสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ ปีที่ 2 พ.ศ. 2502" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2502.)

ในปีเดียวกันนี้ สุนีย์ เกรือนิล<sup>3</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย" โดยมีความมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนจะมีทางแก้ไขได้อย่างไร ผู้วิจัยได้ค้นคว้าจากนิตยสารต่าง ๆ สอบถามจากผู้รู้ สืบหาข้อบกพร่องของห้างร้านต่าง ๆ ผลการวิจัยปรากฏว่าการสอนของครูมีส่วนทำให้การใช้ภาษาไทยของนักเรียนบกพร่อง ครูมีทัศนคติไม่ดีต่อการสอนภาษาไทย ครูที่สอนวิชาอื่นไม่ช่วยเหลือให้นักเรียนด้านภาษาไทย หลักสูตรภาษาไทยกำหนดให้มีชั่วโมงเรียนน้อยไป ควรจะควบคุมการใช้ภาษาไทยทางวิทยุ โทรทัศน์ การโฆษณาให้ถูกต้อง หากผู้รู้มาบรรยายทางวิทยุ โทรทัศน์ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้คนไทยเห็นความสำคัญของภาษาไทย

ปีการศึกษา 2504 ลัดดา อิมประภา<sup>4</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักเรียนพลศึกษาต่อวิชาภาษาไทย" ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากการส่งแบบสอบถามแก่นักเรียนชายหญิง เฉพาะชั้นปีที่ 1 ของโรงเรียนพลศึกษาพระนคร พลศึกษาธนบุรี และพลศึกษาตั้งตรงจิตร ผลการวิจัยสรุปได้คือ นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย นอกจากวิชาไวอากรณไทยเพราะเป็นวิชาที่ยาก นักเรียนชอบครูที่มีบุคลิกดี มีความสามารถในการถ่ายทอดวิชา และมีความชำนาญในการสอน โดยมีอุปสรรคการสอนประกอบ และจัดกิจกรรมประกอบการเรียนด้วย

ในปีเดียวกันนี้ จรรย์ ทองชีว<sup>5</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนเตรียมวิทยาศาสตร์ ที่อยู่ในเขต จ.พระนคร ที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาไทย"

<sup>3</sup> สุนีย์ เกรือนิล, "ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2502.)

<sup>4</sup> ลัดดา อิมประภา, "ทัศนคติของนักเรียนพลศึกษาต่อวิชาภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2504.)

<sup>5</sup> จรรย์ ทองชีว, "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนเตรียมวิทยาศาสตร์ที่อยู่ในเขต จ.พระนคร ที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2504.)

โดยมีความมุ่งหมายเพื่อสำรวจและรวบรวมข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย อันเป็นเหตุให้การเรียนการสอนภาษาไทยไม่ได้ผลดี ผลการวิจัยปรากฏว่าการเรียนการสอนจะได้ผลตามความมุ่งหมาย ย่อมต้องอาศัยความพร้อมของครูและนักเรียน ต้องเห็นความสำคัญและความจำเป็นของภาษาไทย และมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย

ปีการศึกษา 2506 ชนัญญา เทพวัลย์<sup>6</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความช่วยเหลือที่ครูภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนครและธนบุรีต้องการ" ผลการวิจัยปรากฏว่าครูส่วนใหญ่เห็นว่าภาษาไทยน่าสนใจ ครูประมาณครึ่งหนึ่งไม่ชอบสอนภาษาไทย เพราะไม่สามารถหาวิธีทำให้นักเรียนเกิดความสุขในบทเรียนได้ ขาดอุปกรณ์ การสอนแยกเป็นรายวิชา ชอบให้นักเรียนตั้งคำถามระหว่างที่ครูอธิบาย นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชานี้เพราะว่คะแนนน้อย บทเรียนไม่น่าสนใจ ครูเกือบทั้งหมดต้องการปรับปรุงวิธีสอนภาษาไทยให้ดีขึ้น

ในปีเดียวกันนี้ ประสงค์ ราชณสุข<sup>7</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี" โดยส่งแบบสอบถามแก่ครูผู้สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนรัฐบาลจำนวน 28 โรงเรียน จำนวนครู 286 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูชายมีทัศนคติต่อการสอนดีกว่าครูหญิง ส่วนมากเห็นว่าการสอนวิชาหลักภาษาไทยและการใช้ภาษายากกว่าการสอนวรรณคดี ตำราที่ใช้ประกอบการสอนไม่เพียงพอ หลักสูตรภาษาไทยไม่สัมพันธ์กับคะแนนและเวลาเรียน ผู้วิจัยเสนอว่า การเรียนการสอนภาษาไทยจะให้เกิดผลเต็มที่ จะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับครูเสียก่อน ทั้งนี้จะต้องได้รับความร่วมมือและความช่วยเหลือจากอาจารย์ใหญ่ และผู้ที่เกี่ยวข้อง

<sup>6</sup>ชนัญญา เทพวัลย์, "ความช่วยเหลือที่ครูภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนครและธนบุรีต้องการ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505.)

<sup>7</sup>ประสงค์ ราชณสุข, "ทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี" (ปริญญาบัณฑิตการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2505.)

ปีการศึกษา 2507 คำรง กล่าพากร<sup>8</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจทัศนคติของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ.ต้น ที่มีต่อวิชาภาษาไทย" ผลการวิจัยปรากฏว่า เมื่อเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนฝึกหัดครูมีทัศนคติที่เหมือนกับในปัจจุบัน วิชาที่ชอบคือ วิชาวรรณคดีไทย วิชาที่ไม่ชอบคือหลักภาษาไทย ร้อยละ 76.72 ไม่ชอบครูที่มีวิธีการสอนที่น่าเบื่อ ต้องการเรียนในตอนเช้า ชอบข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัยปนกัน นักเรียนมีความเห็นว่าภาษาไทยเป็นภาษาของชาติ ควรเชิดชู มีนักเรียนจำนวนน้อยที่เห็นว่า ภาษาไทยเป็นภาษาของเรา ไม่จำเป็นต้องศึกษามากนัก

วิล รุยาพร<sup>9</sup> ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับหลักภาษาเรื่อง "Classifiers in Thai" การศึกษาเรื่องนี้ ผู้วิจัยแบ่งเป็น 4 บท คือ บทนำ วิธีดำเนินการวิจัยและคำจำกัดความ ผลการวิจัย สรุปและข้อเสนอแนะ การวิจัยเรื่องนี้มีคุณค่า 2 ประการ คือ เป็นแนวทางสำหรับสอนลักษณะนามให้แก่ชาวต่างประเทศ และแสดงให้เห็นว่าประโยคในภาษาไทยที่มีคำลักษณะนาม จำเป็นต้องสอนให้ชาวต่างประเทศเข้าใจ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยให้กว้างไกลต่อไปคือ เป็นแนวทางในการเปรียบเทียบประโยคที่มีลักษณะนามในภาษาไทย กับประโยคในภาษาอื่น เพื่อค้นหาปัญหาที่จะเกิดขึ้น

นिसา อุดมผล<sup>10</sup> ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับหลักภาษาเรื่อง "Compound Words in Thai" การวิจัยเรื่องคำประสมในภาษาไทยนี้ เพ่งเล็งที่รายละเอียดของลักษณะวากยสัมพันธ์

<sup>8</sup> คำรง กล่าพากร, "การสำรวจทัศนคติของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ.ต้น ที่มีต่อวิชาภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507.)

<sup>9</sup> Vilai Ruyaporn, "Classifiers in Thai" (Thesis The Chulalongkorn University Graduate School Department of Education, 1964.)

<sup>10</sup> Nisa Udampol, "Compound Words in Thai" (Thesis The Chulalongkorn University Graduate School Department of Education, 1964.)

ของประโยคภาษาไทย ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะไวยากรณ์ไทยที่มีการสร้างคำใหม่ วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อขยายการวิเคราะห์คำประสมในภาษาไทยให้กว้างออกไป โดยใช้วิธีและหลักทางภาษาศาสตร์ การวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อเจ้าของภาษาจะได้รับความรู้มากขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อชาวต่างประเทศผู้ที่กำลังเรียนภาษาไทย

ปีการศึกษา 2508 ประภาศรี สุกบรรทัด<sup>11</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจการสอนวิชาหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ ใน จ. พระนคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครูสอนภาษาไทยมีอายุเฉลี่ย 40 ปี ชอบสอนวิชาการรวมคดีไทยมากกว่าวิชาหลักภาษาไทย วิธีสอนคืออธิบายแล้วให้นักเรียนจด ปัญหาการสอนส่วนมากเนื่องมาจากการขาดอุปกรณ์ ไม่รู้จักวิธีการสอนที่ดี ไม่ได้รับความยกย่องจากผู้บริหาร เพื่อนครู และนักเรียน นักเรียนเห็นว่าวิชาหลักภาษาไทยน่าเบื่อหน่าย ครูสอนไม่ดี เนื้อหาวิชาซ้ำ ๆ กันในแต่ละปี คะแนนน้อย ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ต้องอาศัยความร่วมมือหลายฝ่ายคือ ผู้สอนปรับปรุงการสอนของตนให้ดีขึ้น และควรจะได้รับความช่วยเหลือ ความสะดวก และการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ และสถาบันฝึกหัดครู

ในปีเดียวกันนี้ สมใจ เขียวสกล<sup>12</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ผลการสอบไล่วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ แผนกศิลป์ในจังหวัดพระนครและธนบุรี เฉพาะโรงเรียนรัฐบาล ปีการศึกษา 2503-2506" ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกองส่งเสริมและการวัดผลการศึกษา กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยคัดลอกคะแนนดิบแต่ละวิชาในหมวดภาษาไทยปีการศึกษา 2503-2506 จาก ท.2 ก. รวมประชากร 3980 คน

001784

<sup>11</sup>ประภาศรี สุกบรรทัด, "การสำรวจการสอนวิชาหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ ใน จ.พระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508.)

<sup>12</sup>สมใจ เขียวสกล, "การวิเคราะห์ผลการสอบไล่วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ แผนกศิลป์ในจังหวัดพระนครธนบุรี เฉพาะโรงเรียนรัฐบาล ปีการศึกษา 2503-2506" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508.)

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนส่วนใหญ่ที่สอบไล่ตก ไม่ใช่เพราะสอบภาษาไทยตก แต่สอบตก เพราะทำคะแนนในหมวดวิชาอื่นไม่ได้ดี ดังนั้น คะแนนหมวดภาษาไทยจึงไม่มีผลกระทบ เทียบต่อการสอบไล่ตกของนักเรียน

ปีการศึกษา 2510 อมรรวรรณ แจ่มศรี<sup>13</sup> ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ทัศนคติของ นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2510 ที่มีต่อวิชาภาษาไทย" โดยส่งแบบสอบถามให้นักศึกษาแผนกช่างไม้ ช่างพิมพ์ ช่างภาพ และช่างสำรวจ ผลการวิจัยปรากฏว่า เมื่อเรียนอยู่ชั้นมัธยม นักเรียนมีทัศนคติต่อภาษาไทยพอสมควร เมื่อเข้าเรียนในวิทยาลัย ไม่ชอบภาษาไทยมากขึ้น ชอบวิธีสอนที่หาเรื่องราวที่เป็นความรู้นอกเหนือจากหนังสือมา ประกอบการสอน วิชาที่ไม่ชอบมากที่สุดคือหลักภาษา ชอบแบบทดสอบอัตนัยและปรนัยปนกัน และควรวัดผลประจำสม่ำเสมอ

ปีการศึกษา 2511 จันทรวล พรมมาส<sup>14</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลปะ มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองแผนกว่า แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร สามารถใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องหรือไม่ นักเรียนแผนกใดมีความสามารถในด้านนี้มากกว่ากัน โดยส่งแบบสอบถามและแบบทดสอบให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทั้งสองแผนกของโรงเรียนรัฐบาล ในเขต จ.พระนคร ปีการศึกษา 2511 ทำ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์มีทักษะในการใช้ภาษาคิดว่าแผนกศิลปะ ทั้งด้านหลักไวยากรณ์ การสะกดตัว การวางรูปสระ วรรณยุกต์ การเว้นวรรคตอนและย่อหน้า

<sup>13</sup>อมรรวรรณ แจ่มศรี, "ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2510 ที่มีต่อวิชาภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510.)

<sup>14</sup>จันทรวล พรมมาส, "การศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลปะ (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511.)

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนบางอย่าง และส่วนงานการเขียน ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ครูควรสอนให้นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทย และควรช่วยเหลือเด็กเป็นรายบุคคล ขอให้สื่อมวลชนเป็นตัวอย่างการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง และควรมีการปรับปรุงตำราภาษาไทย

ในปีเดียวกันนี้ นลินี เกษรอังกู<sup>15</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2512" โดยส่งแบบสอบถามให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลปะ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีทัศนคติที่ ชอบครูที่สอนสนุกและยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน เห็นว่าวิชาการใช้ภาษาและหลักภาษาเป็นวิชาที่เข้าใจยาก นำไปเพื่อเนื้อหาบางเรื่องซ้ำกับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ต้องการท่าแบบฝึกหัดมาก ๆ ผู้วิจัยเสนอแนะว่า การสอนหลักภาษา ครูควรตั้งวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ภาษาไทย เป็นอย่างดี สามารถนำไปใช้ในการพูด อ่าน เขียน ได้อย่างถูกต้อง

ปีการศึกษา 2514 ศรีจันทร์ วิชาตรง<sup>16</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยครูใน จ.พระนคร ที่มีต่อวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2514" โดยส่งแบบสอบถามให้นักศึกษา ป.กศ.สูง ปีที่ 1 ของวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนครทำ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาชอบเรียนวิชาภาษาไทยเพราะถนัดและสนใจ เห็นว่ามีประโยชน์ต่อวิชาอื่น ไม่ชอบเพราะไม่ถนัดและไม่ชอบวิธีสอนของครู ชอบเรียนนิเวศวรรคศิลป์ไทยมากที่สุด ต้องการอาจารย์ที่มีความรู้ดีและมีบุคลิกภาพดี ผู้วิจัยเสนอแนะให้ครูพัฒนาวิธีสอน มีอุปกรณ์ จัดกิจกรรม และมีการวัดผลอย่างมีหลักเกณฑ์

<sup>15</sup> นลินี เกษรอังกู, "การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2512" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512.)

<sup>16</sup> ศรีจันทร์ วิชาตรง, "ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยครูใน จ.พระนครที่มีต่อวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2514" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.)

ปีการศึกษา 2515 พระสวรงค์ วงศ์วิไลทอง<sup>17</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2515" โดยใช้แบบสอบถามให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 400 คนตอบ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้คือ นักเรียนสนใจวิชาภาษาไทยบางชั่วโมง ชอบวิชาวรรณคดี ไม่ชอบวิชาหลักภาษา เพราะเป็นวิชาที่ประสบปัญหาในการเรียนมาก ต้องการครูผู้เข้มแข็งมีไหวพริบ มีความรู้ดี มีหลักจิตวิทยา ผู้วิจัยเสนอว่า ครูควรใช้กลวิธีในการสอนที่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน ควรใช้อุปกรณ์สม่ำเสมอ

จุฬาลักษณ์ โกศลานันท์<sup>18</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนพลิชยการราชดำเนิน ปีการศึกษา 2515" ได้ส่งแบบสอบถามให้ครูและนักเรียนตอบ จำนวน 207 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาหลักภาษาไทยมากที่สุด ไม่ชอบเรียนแบบฟังการบรรยาย กิจกรรมที่ต้องการคือ การศึกษานอกสถานที่ ครูมีชั่วโมงสอนมาก เห็นว่าเนื้อหาวิชาไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียน ทำให้ครูต้องเร่งสอน จึงไม่มีโอกาสจัดกิจกรรม ผู้วิจัยยังได้เสนอแนะว่า โรงเรียนควรเลือกครูผู้ได้รับการฝึกฝนมาโดยเฉพาะ ควรจัดอบรมครูในเรื่องเนื้อหาวิชา การเตรียมการสอน การทำและใช้อุปกรณ์อย่างง่าย ๆ

ในปีเดียวกันนี้ รัชฎาพรพรณ เศรษฐวิวัฒน์<sup>19</sup> ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับหลักภาษาเรื่อง "คำซ้อนในภาษาไทย" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะทางไวยากรณ์ ความหมาย หน้าที่

<sup>17</sup>พระสวรงค์ วงศ์วิไลทอง, "ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2515" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.)

<sup>18</sup>จุฬาลักษณ์ โกศลานันท์, "การสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนพลิชยการราชดำเนิน ปีการศึกษา 2515" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.)

<sup>19</sup>รัชฎาพรพรณ เศรษฐวิวัฒน์, "คำซ้อนในภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.)



และที่มาของคำซ้อน โดยรวบรวมข้อมูลจากคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และหนังสือต่าง ๆ ผลการวิจัยพอสรุปได้ว่า คำซ้อนแบ่งเป็น 5 หมวด คือ หมวดคำซ้อนที่เป็นคำนาม คำกริยาอาการ คำกริยาอาการยอ คำกริยาอาการ และ หมวดคำซ้อนที่แยก หมวดคุณศัพท์ หมวดคำบุพบท และหมวดคำเชื่อมประโยค คำในความหมาย แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ ประเภทความหมายคงเดิม ความหมายเปลี่ยนไปเชิงอุปมาและ ประเภทที่ความหมายของคำหนึ่งต้องอาศัยความหมายของอีกคำหนึ่ง ที่มาของคำซ้อนอาจเป็นคำไทยหรือต่างประเทศ แต่ละประเภทอาจมีการขยายจากคำซ้อน 2 คำเป็น 4 คำ ด้วยวิธีการต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เสนอแนะสำหรับครู คือในการสอนหลักภาษาไทย ครูควรนำหลักทางภาษาศาสตร์มาช่วยพิจารณาตำแหน่งหน้าที่ของคำในประโยค เพื่อจะได้ทราบชนิดต่าง ๆ ของคำนั้น ๆ ครูควรฝึกให้นักเรียนได้พิจารณาเกี่ยวกับลักษณะทางไวยากรณ์ ความหมาย และที่มาของคำชนิดต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวาง ได้รับความเพลิดเพลิน เมื่อสอนชนิดของคำที่เกี่ยวข้องกับคำซ้อน เช่น คำอุทานเสริมบท ครูควรพิจารณาโดยอาศัยหลักความหมายของคำ เพื่อมิให้เกิดผิดพลาดได้

ในต่างประเทศได้มีผลงานการวิจัยใกล้เคียงกับเรื่องนี้ ซึ่งอาจนำมาศึกษาและพิจารณาเป็นแนวทางประกอบการวิจัยนี้ได้ ดังต่อไปนี้ คือ

ในปี ค.ศ. 1948 Robert C. Pooley และ Robert D. Williams<sup>20</sup> ได้ทำการสำรวจเรื่อง "The Teaching of English in Wisconsin"

Pooley และ Williams ได้สำรวจการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนชนบท และในเมืองของรัฐ Wisconsin ผู้วิจัยได้วิเคราะห์บทเรียนไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์ 20 บทเรียน ที่ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาและรวมถึงเกรด 7 และเกรด 8 ด้วย ในการ

<sup>20</sup> Robert C. Pooley and Robert D. Williams, The Teaching of English in Wisconsin (Madison, The University of Wisconsin Press, 1948), pp. 79, 80, 76, 77, 163, citing Robert C. Pooley, Teaching English Grammar (New York:Appleton-Century-Crofts, Inc., 1957), pp. 35 - 36.

สำรวจพบว่า การสอนไวยากรณ์ส่วนใหญ่มักจะเน้นกฎเกณฑ์และการทำแบบฝึกหัด ผู้วิจัยสรุปว่า ... จุดอ่อนในการเรียนไวยากรณ์ในรัฐนี้ (และอาจจะในรัฐอื่น ๆ ด้วย) คือ มโนทัศน์ (concept) ใหม่ ๆ และหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ให้นักเรียนในเกรด 6, 7 และ 8 นั้น ยากเกินไปสำหรับนักเรียน นอกจากนี้การสำรวจยังพบว่า การสอนการใช้ไวยากรณ์ระดับประถม ครูมักจะให้นักเรียนฝึกและทำแบบฝึกหัดจากหนังสือ ในโรงเรียนชนบท 36% ของบทเรียน (lessons) ประกอบด้วยการฝึกหัดในสมุด (workbook) และในหนังสือแบบเรียน (textbook) ในโรงเรียนในเมือง นักเรียนทำแบบฝึกหัดในสมุดประมาณ 24% ของบทเรียน และในหนังสือแบบเรียน 38% ... นักเรียนในโรงเรียนชนบทจะใช้เวลาเพียง 4% และนักเรียนในโรงเรียนในเมืองจะใช้เวลาเพียง 8% ในการทำแบบฝึกหัดที่ใช้กฎและหลักเกณฑ์สำหรับแต่ละประโยคของตนเอง ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดที่เกิดจากความคิดริเริ่มของนักเรียน

สำหรับโรงเรียนมัธยมตอนปลาย การสำรวจพบว่า การสอนไวยากรณ์มักเป็นไปตามแบบแผน ครูมักจะเห็นว่าไวยากรณ์ไม่ช่วยในการแก้การใช้ภาษาให้ถูกต้อง เกือบไม่ยอมรับเลยว่า ไวยากรณ์ได้แสดงถึงโครงสร้างของภาษาอังกฤษ ครูมักจะเชื่อมั่นในการจัดระเบียบและเนื้อหาของหนังสือแบบเรียน และไม่คอยสอนเนื้อหาเพื่อความจำเป็นในการใช้ภาษาของนักเรียนแต่ละคน

ในปี ค.ศ. 1952 Paul Farmer และ Bernice Freeman<sup>21</sup> ได้ทำการสำรวจเรื่อง "The Teaching of English in Georgia"

Farmer และ Freeman ได้ไปเยี่ยมโรงเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายในรัฐ Georgia ความมุ่งหมายข้อหนึ่งของการสำรวจครั้งนี้ก็คือ ต้องการตอบคำถามว่า ในขณะที่ครูกำลังสอนภาษาอังกฤษอยู่นั้น เขาทำอะไร ผู้วิจัย

<sup>21</sup>Paul Farmer and Bernice Freeman, The Teaching of English Georgia (Atlanta, Georgia Council of Teacher of English, 1952), p. 10, citing Robert C. Pooley, Ibid., pp. 36 - 37.

ได้สังเกตบทเรียน 528 บทที่ครูใช้สอนนักเรียนตั้งแต่เกรดที่ 1 ถึงเกรดที่ 7 พบว่า เป็นเรื่องไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์ 149 บทเรียน เป็นเรื่องการอ่าน 101 บทเรียนที่เหลือเป็นเรื่องตัวสะกด การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การพูด การเขียน วรรณคดี และศัพท์ เมื่อให้ครูผู้สอนจัดลำดับเรื่องเหล่านี้ตามความสำคัญ ครูของเกรด 7 จัดให้การอ่านอยู่อันดับที่ 1 ไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์อยู่อันดับที่ 2 ครูของชั้น 8 จัดให้วรรณคดีเป็นอันดับที่ 1 ไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์เป็นอันดับที่ 2 การสอนข้อเท็จจริงต่าง ๆ ของไวยากรณ์อังกฤษและการใช้ไวยากรณ์ได้รับการประเมินคุณค่าสูงกว่าการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ เช่นการเขียนและการพูด

ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ผู้สำรวจพบว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมรัฐ Georgia ใช้เวลาส่วนใหญ่ให้กับวิชาไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์ วิชาการอ่าน และวิชาวรรณคดี... มีครูประมาณ 2 - 3 คน ใช้เวลาส่วนมากกว่า 65% ให้กับวิชาไวยากรณ์ ในการวิเคราะห์ การแบ่งเวลาให้กับการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม วิชาไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์ถูกจัดให้เป็นอันดับ 1 ด้วยมัธยมฐาน (median) 21%- 25% ของเวลาทั้งหมด โดยปกตินักเรียนได้รับการบ้านที่หนักที่สุด คือวิชาไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์ในเกรด 7 ได้รับการบ้านน้อยลงในเกรด 8 - 10 และ 11 น้อยที่สุดในชั้นที่ 12 การลดน้อยลงนี้ ผู้สำรวจไม่แน่ใจว่าจะมีสาเหตุมาจากความก้าวหน้าของนักเรียน หรือความเบื่อหน่ายทอดอยของครู

ในปี ค.ศ. 1953 W. Wilbur Hatfield<sup>22</sup> ได้เขียนบทความเรื่อง "A Confused Issue" เกี่ยวกับไวยากรณ์ คือ เขาได้เสนอสิ่งที่เขาเห็นว่าเป็นเรื่องราวพื้นฐานในการพิจารณาไวยากรณ์ให้เป็นส่วนหนึ่งของการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน 6 ข้อ ซึ่งควรจะได้มีการพิจารณาและสำรวจ คือ

<sup>22</sup>W. Wilbur Hatfield, "A Confused Issue," English Journal, XLII, No. 2 (February, 1953), pp. 91, 92, citing Robert C. Pooley, Ibid., pp. 37 - 38.

1. หาเหตุผลว่า ทำไมการสอนไวยากรณ์จึงไม่พัฒนาโน้ตค้น (concept) ที่สามารถนำไปใช้ได้
2. สำนววจประสิทธิภาพของนักเรียนที่เรียนซ้ำ และสำนวนวิธีสอนชนิดต่าง ๆ
3. ทดสอบการทดลองการสอนการใช้ภาษาคำยวิธีสอนแบบตรง (direct method) ซึ่งได้รับผลสำเร็จแล้ว อีกครั้งหนึ่ง
4. มีการวิจัยถึงระดับอายุในการเรียนมโนทัศน์ต่าง ๆ (concepts) ในไวยากรณ์
5. สำนวจว่าสอนไวยากรณ์แบบอุปมาน (inductively) ได้ในขอบเขตใด
6. พิจารณาว่าควรตั้งมาตรฐานอะไรในการใช้ภาษาสำหรับวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียน

ในปี ค.ศ. 1956 Lorraine D. Sundal<sup>23</sup> ได้เขียนบทความเรื่อง "A Transition Program in Grammar and Usage" ในวารสาร English Journal พอสรุปได้คือ

ผู้เขียนได้เห็นว่า การเขียนเป็นวิธีของการสอนไวยากรณ์ และได้เสนอชั้นการสอนไวยากรณ์ในการเขียน 5 ชั้น ดังนี้

1. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบต่าง ๆ เพื่อพิจารณาตัดสินความรู้ในปัจจุบัน
2. สอนโครงสร้าง (structure) จากการวิเคราะห์การเขียนของนักเรียน
3. ให้นักเรียนได้วิเคราะห์ "ประโยค" ของตนเอง
4. รวบรวมงานเขียนทั้งหมดไว้ในแฟ้ม เพื่อให้นักเรียนมาใช้อย่างคงที่สม่ำเสมอ
5. ให้ดำเนินการวิเคราะห์ต่อไป เพื่อจะได้ทราบความก้าวหน้าในทางความรู้

และทักษะของนักเรียน

---

<sup>23</sup>Lorraine D. Sundal, "A Transition Program in Grammar and Usage," English Journal, XLV, No. 4 (April, 1956), pp. 195 - 200, citing Robert C. Pooley, Ibid., p. 40.

ในปี ค.ศ. 1960 Clara Belle Hounshell Altaffer<sup>24</sup> ได้ทำการวิจัย  
เรื่อง "Professional Preparation and Current Practices of English  
Teachers in the North Central High Schools of Oklahoma"

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะพิจารณาการเตรียมครูภาษาอังกฤษ  
โดยวิเคราะห์ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในระหว่างเทอมแรกของปีการศึกษา 1958 - 1959 ใน  
เรื่อง การตระเตรียมทางวิชาชีพ และการฝึกหัดที่ทันสมัยของครูภาษาอังกฤษ ในโรงเรียน  
มัธยมแห่งรัฐ Oklahoma โดยเกี่ยวข้องกับการศึกษาของครูและการปรับปรุงหลักสูตร  
ครู 149 คน จาก 96 โรงเรียนตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยส่งไปให้

#### ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรได้รับการเตรียมอย่างดีในค่านคุณวุฒิ ทุกคนจบปริญญาตรี  
67% กำลังเรียนปริญญาโท และ 2% กำลังเรียนปริญญาเอก มีครู 83% เรียนภาษาอังกฤษ  
เป็นวิชาเอกและวิชาโท จำนวนชั่วโมงในการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ย 44 ชั่วโมงต่อ  
เทอม สอนนักเรียนโดยเฉลี่ย 135 คนทุกวัน ใช้เวลาเตรียมการสอนและตรวจแบบฝึกหัด  
30 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีปัญหาคือ ชั่วโมงการสอนมีมากเกินไป ต้องกระตุ้นนักเรียนมาก  
นักเรียนมีความสามารถแตกต่างกัน และมีปัญหาเรื่องการสอนอ่านนอกเวลา

#### ผลสรุป

1. ครูได้รับการเตรียมเป็นอย่างดีในค่านคุณวุฒิ แต่ได้รับการศึกษามาน้อยในวิชา  
วรรณคดีอเมริกัน วรรณคดีสากล วรรณคดีวัยรุ่น ไวยากรณ์ เรียงความ และการตีความ  
ปากเปล่า

<sup>24</sup>Clara Belle Hounshell Altaffer, "Professional Preparation  
and Current Practices of English Teachers in the North Central High  
Schools of Oklahoma," Dissertation Abstracts, Vol. 20, No. 20  
(April, 1960), pp. 4038 - 4039.

2. ครูภาษาอังกฤษในรัฐ Oklahoma ไม่สามารถเน้นถึงความรับผิดชอบทางอาชีพในการสอนได้ เพราะมีชั่วโมงสอนมาก และมีงานในหน้าที่อื่นมากด้วย

ผู้วิจัยได้มีข้อเสนอแนะคือ ควรเพ่งเล็งให้มากในเรื่องการสอนอ่าน ตัวสะกด และการเขียน และควรสนใจปัญหาในการกระตุ้นนักเรียน ตลอดจนสนใจความแตกต่างระหว่างบุคคล เหล่านี้ควรจะได้รับ การบรรจุในวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ในปีเดียวกันนี้ Charles Allen Alva<sup>25</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Descriptive Grammar in the Teaching of English: A Survey of Its Extent, Use, and Status in the Public High Schools of California."

เนื่องจากครูภาษาอังกฤษมีความไม่พอใจเกี่ยวกับไวยากรณ์เก่า (traditional grammar) เพราะความก้าวหน้าทางภาษาศาสตร์ และไวยากรณ์พรรณนา (descriptive grammar) มีมากขึ้น วิธีการวิเคราะห์ภาษาซึ่งเป็นวิธีที่จะมาแทนที่ไวยากรณ์เก่านั้นกำลังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ การวิจัยครั้งนี้จะพิจารณาถึงผลลัพธ์ของข้อถกเถียงเหล่านั้น เพื่อให้การสอนไวยากรณ์มีความกระจ่างชัดเจน ความมุ่งหมายประการที่สองก็คือ สรรวจครูที่สอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์พรรณนา เพื่อค้นหาความเกี่ยวกันอะไรที่ยังมีอยู่ในการสอนไวยากรณ์ การเตรียมครูภาษาอังกฤษ และหลักสูตร

ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามให้ครูที่สอนไวยากรณ์พรรณนา ในโรงเรียนมัธยมแห่งรัฐ California ตอบ ซึ่งได้ข้อค้นพบและข้อสรุปต่าง ๆ ในการวิจัยจากคำตอบของครู 77% ดังนี้

1. เกือบ 4% ของครูภาษาอังกฤษทั้งหมดในรัฐนี้ กำลังสอนไวยากรณ์แบบพรรณนา ความสนใจวิชานี้เพิ่มมากขึ้น เช่นมีการเสนอให้เปิดหลักสูตรภาษาศาสตร์ และไวยากรณ์พรรณนาในสถาบันฝึกหัดครู มีการเพิ่มหนังสือแบบเรียนเกี่ยวกับไวยากรณ์พรรณนา มีการประชุมอย่างแพร่หลายในรัฐ และในสถาบัน

<sup>25</sup> Charles Allen Alva, "Descriptive Grammar in the Teaching of English: A Survey of Its Extent, Use, and Status in the Public High Schools of California," Dissertation Abstracts, Vol. 21, No 20 (May, 1960), p. 4338.

2. สิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ คือประสบการณ์ในการสอน เพศ ขนาดโรงเรียน และขนาดของชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่ ไม่มีตัวแปรใดที่แบ่งแยกครูที่ใช้ไวยากรณ์วรรณนาจากครูที่ไม่ได้ใช้ สรุปว่าครูในรัฐนี้ใช้ไวยากรณ์วรรณนาอย่างเป็นประโยชน์

3. การฝึกหัดในการสอนของกลุ่มตัวอย่าง ไม่แตกต่างจากการฝึกของครูที่ใช้ไวยากรณ์แบบเก่า ส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามใช้ไวยากรณ์วรรณนาโดยไม่ได้เพ่งเล็งถึงประโยชน์ของมันอย่างแท้จริง และไม่ได้ใช้แทนที่ไวยากรณ์แบบเก่า

4. การพิจารณาทัศนคติของครูแสดงว่า ไวยากรณ์แบบวรรณนาเหมาะสมกับนักเรียนจำนวนหนึ่ง และเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเขียนของนักเรียนยิ่งกว่าไวยากรณ์แบบเก่า

สิ่งที่ปรากฏในการวิจัยครั้งนี้คือว่า ครูสอนภาษาอังกฤษทั้งหลาย ควรจะได้ศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ในอดีตและปัจจุบันที่เกี่ยวกับภาษา ไวยากรณ์แบบวรรณนา และสาขาอื่น ๆ ทางภาษาศาสตร์ สถาบันฝึกหัดครูทั้งหลายควรมีขอบเขตในการฝึกหัดให้กว้างขวางขึ้น หลักสูตรภาษาอังกฤษควรมีและสร้างมโนทัศน์ (concepts) ใหม่ ๆ เกี่ยวกับภาษา

ในปี ค.ศ. 1963 Robert Newman Grise<sup>26</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "The English Teacher in Kentucky: A Study of the Academic and Professional Preparation of Public High School Teachers of English in Kentucky"

วัตถุประสงค์และวิธีการวิจัย

วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อค้นหาและอธิบายมาตรฐานในการเตรียมครูภาษาอังกฤษในรัฐ Kentucky เพื่อรวบรวมและจัดข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะของครูภาษา

<sup>26</sup>Robert Newman Grise, "The English Teacher in Kentucky: A Study of the Academic and Professional Preparation of Public High School Teachers of English in Kentucky," Dissertation Abstracts International, Vol. 31, No.4 (October, 1970), p.1663 -A.

อังกฤษในโรงเรียนมัธยมของรัฐนี้ และเพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะของครูกับมาตรฐานต่าง ๆ ในการเตรียมครู ข้อมูลส่วนใหญ่ได้จากการศึกษาครูและประกาศนียบัตร และจากรายงานประจำปีของโรงเรียน ปี 1961 - 1962 ที่เสนอให้แก่ Kentucky Department of Education วิธีการวิจัยประกอบด้วยงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และมาตรฐานต่าง ๆ ที่มีอยู่ รวบรวมข้อมูลจากประชากรซึ่งเป็นครูภาษาอังกฤษทั้งหมดในปี 1961 - 1962 คัดเลือกตัวอย่างประชากรเพื่อการวิจัยที่ลึกซึ้ง และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและมาตรฐานต่าง ๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และมาตรฐานต่าง ๆ ที่มีอยู่จะได้รับการพิสูจน์ว่าเหมือนกัน งานวิจัยต่าง ๆ จะช่วยให้ได้รับข้อมูลที่มีคุณค่าในการสำรวจครูภาษาอังกฤษในรัฐ Kentucky The Kentucky Council of Teachers of English รับรองว่า ขอบเขตวิชาภาษาอังกฤษมี 48 ชั่วโมงใน 1 เทอม ซึ่งเป็นวิชาเรียงความและไวยากรณ์ วรรณคดี และศิลปะภาษา ผู้ที่จะเรียนเป็นวิชาเอก ต้องเรียน 30 ชั่วโมง และผู้ที่จะเรียนเป็นวิชาโท เรียน 24 ชั่วโมง ได้แก่วิชาวิทยาศาสตร์การพูด การตีความปากเปล่า การปรับปรุงการพูด และการพูดในที่สาธารณะ

ข้อค้นพบ

ในต้นปีการศึกษา 1961 - 1962 รัฐ Kentucky มีครูภาษาอังกฤษทั้งหมด 2,146 คน เป็นครูที่สอนเต็มเวลา 56% สอนไม่เต็มเวลา 43% ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก มี 55% เป็นวิชาโท มี 24%

มาตรฐานต่าง ๆ ของ Kentucky Council of Teachers of English พบว่า มีครูน้อยกว่าครั้งที่ได้เรียนวิชาเรียงความ ไวยากรณ์ และวรรณคดี ครูที่สอนการพูดในที่สาธารณะไม่รู้จักมาตรฐานที่ Speech Association of America ได้แนะนำไว้ มีครู 3 ใน 4 ที่เคยเรียนภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาฝรั่งเศส สเปน ละติน และ เยอรมัน



## ผลสรุป

โปรแกรมต่าง ๆ ของ The Kentucky Council of Teachers of English และ Speech Association of America ที่ได้รับรองแล้ว พบว่าเหมาะสมกับสาขาวิชาเหล่านี้คือ เรียงความและไวยากรณ์ วรรณคดี และศิลปะภาษา โปรแกรมเหล่านี้เป็นเป้าหมายในการเตรียมครูสอนภาษาอังกฤษและสอนการพูดในปัจจุบัน

ผู้วิจัยพบว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษมานานมักจะไม่ค่อยเอาใจใส่ในการสอน ครูที่สอนเต็มเวลาจะได้รับการเตรียมมาอย่างดีกว่าครูที่สอนไม่เต็มเวลา และครูภาษาอังกฤษในรัฐนี้เรียนวิชาเรียงความและไวยากรณ์มาน้อย และแทบจะไม่ได้เรียนวิชาวรรณคดีเลย

ในปี ค.ศ. 1970 William Howard Essary<sup>27</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "A Comparative Investigation of Several Methods of Aiding College Freshman to Achieve Grammatical Accuracy in Written Composition."

## ปัญหา

ปัญหาที่ผู้วิจัยสำรวจในการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อพิจารณาตัดสินว่า วิธีสอนการเขียนเรียงความให้แก่นักศึกษาปีที่ 1 วิธีใดมีประสิทธิภาพมากที่สุด ในการช่วยให้นักศึกษาประสบผลในความแม่นยำทางไวยากรณ์ และพิจารณาว่าการเพิ่มความถูกต้องทางไวยากรณ์จะแตกต่างกันหรือไม่กับการปรับปรุงในเรื่องอื่น ๆ ผู้วิจัยใช้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนที่เรียนอ่อน

## วิธีการวิจัย

นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งแสดงให้เห็นว่า ครูที่สอนเรียงความในวิทยาลัยไม่ได้รับการฝึกหัดมาให้สอนทางนี้ และมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องวิธีสอน การวิจัยครั้งนี้

<sup>27</sup>William Howard Essary, "A Comparative Investigation of Several Methods of Aiding College Freshmen to Achieve Grammatical Accuracy in Written Composition," Dissertation Abstracts International, Vol. 31, No. 6 (December, 1970), p. 2611 - A.

ผู้วิจัยทำการสอนนักเรียน 7 กลุ่ม ของ South Georgia College ซึ่งเป็นโรงเรียน  
 สหศึกษา นักเรียนประมาณ 1,000 คน ทั้ง 7 กลุ่มนี้มีความเท่าเทียมกันทางสติปัญญาและ  
 ร่างกาย ได้รับการสอนด้วยวิธีที่แตกต่างกัน 6 วิธี ซึ่งเปลี่ยนไปตามการเน้นเรื่องไวยากรณ์  
 และเน้นเรื่องการเขียน นักเรียนแต่ละคนจะเขียนแนวเรื่องตอนต้นและตอนท้าย โดยผู้วิจัย  
 จะดูแลอย่างใกล้ชิดเรื่องการเปลี่ยนแปลงความแม่นยำทางไวยากรณ์ และมีผู้เชี่ยวชาญจะ  
 ดูแลในเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางเนื้อเรื่อง การเปลี่ยนแปลงแนวเรื่องจากตอนต้นและตอน  
 ท้าย จะเพ่งเล็งที่ค่าเฉลี่ย (mean) และเปอร์เซ็นต์ของนักเรียนที่พัฒนาในแต่ละกลุ่ม ทั้ง  
 ค่าเฉลี่ยและเปอร์เซ็นต์นี้จะได้รับการทดสอบเพื่อนัยสำคัญ โดยไคสแควร์ และการแจกแจง  
 ความถี่ของทั้ง 2 พวก

ข้อค้นพบ

ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนทั้งไวยากรณ์และการเขียน จะมีความแม่นยำ  
 ทางไวยากรณ์มากกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนไวยากรณ์ หรือการเขียนแต่เพียงอย่างเดียว  
 (แยกกัน) มีนัยสำคัญที่ระดับ .10 กลุ่มนี้จะมีการปรับปรุงอย่างมากในเนื้อเรื่องนัยสำคัญ  
 ที่ระดับ .05 และแสดงเปอร์เซ็นต์สูงในการปรับปรุงคะแนนภาษาอังกฤษในเทอมต่อไป  
 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เกือบจะทุกกลุ่มได้แสดงให้เห็นถึงการปรับปรุงทั้งความแม่นยำทาง  
 ไวยากรณ์และเนื้อเรื่องให้ดีขึ้น แต่นักเรียนในกลุ่มที่เรียนทั้งไวยากรณ์และการเขียนมีการ  
 ปรับปรุงที่ดีและเหมาะสมกว่ามาก ผู้วิจัยเชื่อว่านักเรียนที่เรียนอ่อนควรจะได้รับ การสอนทั้ง  
 ไวยากรณ์และการเขียน ในหลักสูตรวิชาเรียงความในชั้นปีที่ 1

ในปีเดียวกันนี้ Harold Douglass Davenport<sup>28</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"The Effects of Instruction in Generative Grammar on the Writing  
 Ability of Students in the Ninth Grade"

<sup>28</sup> Harold Douglass Davenport, "The Effects of Instruction in  
 Generative Grammar on the Writing Ability of Students in the Ninth  
 Grade," Dissertation Abstracts International, Vol. 31, No. 9  
 (March, 1971), p. 4594 - A.

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาว่า การสอนไวยากรณ์เพิ่มพูน<sup>29</sup> (generative grammar) จะทำให้การเขียนของนักเรียนดีขึ้น ผู้วิจัยต้องการประเมินผลวิธีสอนไวยากรณ์เพิ่มพูน (generative grammar) และไวยากรณ์แบบเก่า (traditional grammar) โดยให้สัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนของนักเรียน

กลุ่มทดลองมี 2 พวก คือ พวกเก่งและพวกอ่อน ซึ่งเป็นนักเรียนเกรด 9 ในโรงเรียนมัธยม 2 พวกนี้จะเรียนไวยากรณ์เพิ่มพูน (generative grammar) กับผู้วิจัยเองเป็นระยะเวลาหนึ่ง กลุ่มควบคุมมี 2 พวกเช่นกัน คือพวกเก่งและพวกอ่อน จะเรียนไวยากรณ์แบบเก่า (traditional grammar) กับครูอื่น ๆ ในโรงเรียนเป็นระยะเวลาหนึ่ง การประเมินผลจะเปรียบเทียบนักเรียนพวกเก่งในกลุ่มทดลองกับพวกเก่งในกลุ่มควบคุม และเปรียบเทียบนักเรียนพวกอ่อนในกลุ่มทดลองกับพวกอ่อนในกลุ่มควบคุม การประเมินผลความสามารถในการเขียน นักเรียนจะทำแบบทดสอบ Form 3 B of the S T E P Writing Test ในตอนต้นของการทดลอง และทำแบบทดสอบ Form 3 A of the S T E P Writing Test ในตอนสรุป ส่วนด้านความสามารถทางไวยากรณ์ทั้ง 2 แบบนั้น นักเรียนจะทำแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง

ผลการวิจัยปรากฏว่า การสอนไวยากรณ์ทั้งแบบเพิ่มพูน (generative) และแบบเก่า (traditional) จะไม่มีนัยสำคัญในการปรับปรุงการเขียนของนักเรียนทั้งพวกเก่งและพวกอ่อน แต่จะมีนัยสำคัญต่อความก้าวหน้าในความรู้ทางไวยากรณ์ของนักเรียนพวกเก่ง การสอนไวยากรณ์เพิ่มพูน (generative grammar) จะมีนัยสำคัญต่อความก้าวหน้าในความรู้ทางไวยากรณ์ของนักเรียนกลุ่มอ่อน แต่การสอนไวยากรณ์แบบเก่า (traditional grammar) จะไม่มีนัยสำคัญต่อความรู้ทางไวยากรณ์ของนักเรียนกลุ่มอ่อนเลย

<sup>29</sup>อุคม วโรตม์ลิขิตต์, ภาษาศาสตร์เบื้องต้น, (เอกสารหน่วยศึกษานิเทศก์

กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2513), หน้า 6.